

“ମିଠେ ବଜେ:— ବାବା ଯିଏ, ଯେପରି, ତାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ଚିହ୍ନି ମନେପକାଅ, ଏଥିପାଇଁ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ - ବାବାଙ୍କୁ ଗରିବ-ନିବାଜ (ଦାନବନ୍ଧୁ) କାହିଁକି କୁହାଯାଇଛି ?

ଉତ୍ତର- କାହିଁକିନା ଏହି ସମୟରେ ସାରା ଦୁନିଆ ଗରିବ ଅର୍ଥାତ ଦୁଃଖ ହୋଇଯାଇଛି, ଏବଂ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । କାହା ଉପରେ ଦୟା ଦେଖାଇ କପତା ଦେଇ ଦେବା, ପଇସା ଦେଇ ଦେବା, ତାହା କୌଣସି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ । ଏହା ଦ୍ଵାରା ସେମାନେ କୌଣସି ସାହୁକାର ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ଏହି ନିଜ ସ୍ତରର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଇସା ଦେଇ ନିଜକୁ ଦାନବନ୍ଧୁ ବୋଲାଉଛି । ମୁଁ ତ ଗରିବ ଅର୍ଥାତ ପତିତମାନଙ୍କୁ, ଯାହାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପବିତ୍ର କରୁଛି ।

ଗୀତ- ଯହିଁ ବହାର ହେଁ ଦୁନିଆ କୋ ଭୁଲ୍ ଜାନେ କି...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଏଭଳି ଗୀତ ତ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗାଇଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ବହୁତ ଭଲ ଶବ୍ଦ ରହିଛି, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ପୂର୍ବରୁ ଏପରି ଭାବୁ ନଥିଲ । କଲିଯୁଗୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରୁନାହାନ୍ତି ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେଲେ ନିଶ୍ଚିତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ଏତିକି ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏଥିପାଇଁ ଆହୁରି ବହୁତ ସମୟ ଅଛି । ନୂଆ ପୁଣି ଦିନେ ପୁରୁଣା ହେବ, ଏହା ତ ଜାଣୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଲେଖି ଦେଇଥିବାରୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦିଆଯାଉଛି, ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଭୁଲିଗଲେ କ’ଣ ହେବ ? ଆମେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା । କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ଏହିପରି କଥାର ଅର୍ଥକୁ କେହି ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେଉଁ ପ୍ରକାରରେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏପରି ଆଉ କେହି ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝି ପାରୁଛ । ଏହା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ବହୁତ ସାଧାରଣ । ଅନନ୍ୟ ଏବଂ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ଯା’ଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି । କୌଣସି ବି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସାରା ଦିନ ଯେପରି ଭୁଲି ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ମାୟା ମନେପକାଇବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ । ସେହି ସ୍ଵତି ସ୍ଥାୟୀ ରହେ ନାହିଁ । ମେହେନତ କରୁ-କରୁ ଅନ୍ତିମରେ ସେ ଅବସ୍ଥା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଏପରି କେହି ନାହାନ୍ତି ଯିଏ କି ଏହି ସମୟରେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପାପୁ କରିପାରିବେ । ବାବା ଯିଏ, ଯେପରି, ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର ।

ତୁମକୁ ପଚାରିବେ, ବାପଦାଦା ଗରମ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧନ୍ତି ? କୁହାଯିବ ଉତ୍ତର ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କହିବେ ମୁଁ କ’ଣ ଗରମ କପଡ଼ା ପିନ୍ଧିବି କି । ମୋତେ ଅଣ୍ଟା ଲାଗେ ନାହିଁ । ହଁ, ଯାହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି, ତାଙ୍କୁ ଅଣ୍ଟା ଲାଗିବ । ମୋତେ ତ ନା ଭୋକ, ନା ଶୋଷ, କିଛି ଲାଗେ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ’ ନିର୍ଲୋପ ଅଟେ । ସେବା କରି ମଧ୍ୟ ଏହି ସବୁ କଥାରୁ ଦୂରରେ ରହେ । ମୁଁ ଖାଏ ନାହିଁ କି ପିଏ ନାହିଁ । ଯେପରି ଜଣେ ସାଧୁ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ ନା, ମୁଁ ଖାଏ ନାହିଁ କି ପିଏ ନାହିଁ... ସିଏ ପୁଣି କୃତ୍ରିମ ବେଶ ଧାରଣ କରି ନେଇଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ନାମ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ନିଜ ଉପରେ ରଖୁଛନ୍ତି । ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମର ଆତ୍ମା ଦେବୀ-ଦେବତା ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ କେତେ ମନ୍ଦିର ଅଛି । ବାହାରେ ତ କେବଳ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମାନନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି ବି କହେ ଯେ ପିତା ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି ନା । ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି - କହ୍ନର ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମୟୁଗରେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳେ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉ,

ସେତେବେଳେ ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଛି । ଯଦି ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନରେ ରହିବେ, ତେବେ ତାଙ୍କର ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେବ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗୀ-ଜ୍ଞାନୀ ହେଉଛ । ତୁମେ ରୂପ ମଧ୍ୟ ଅଟ ଏବଂ ବସନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ରୂପ-ବସନ୍ତ ଅଟେ । ତୁମେ ଏବେ ପଢୁଛ, ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପଢିବ । ଶିବବାବା ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ହୃଦୟଙ୍ଗମ ହେଉଛି ନା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କ'ଣ ହୃଦୟଙ୍ଗମ ହୁଏ କି । ଏଇଠି ତୁମେ ସମ୍ପୃକ୍ତରେ ବସିଛ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଆସିବେ ପୁଣି ଆଉ କୌଣସି ସମୟରେ ଆସିବା ଆବଶ୍ୟକ ପଡେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତା, ଦ୍ୱାପର, କଳିଯୁଗରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ସିଏ କଷ୍ଟର ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସନ୍ତି । ପିତା ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଗରିବ-ନିବାଜ ଅର୍ଥାତ୍ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁମାନେ ଦୁଃଖ ଗରିବ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ କ'ଣ ସଂକଳ୍ପ ଥିବ ? ମୁଁ ହେଉଛି ଦାନବକୁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ଅଥବା ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଉ । ତାହା ତ ଜ୍ଞାନ ବ୍ୟତୀତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି କପଡା ଆଦି ଦେଲେ କେହି ସାହୁକାର ତ ହୋଇଯିବେ ନାହିଁ ନା । ହୁଏତ ଗରିବକୁ ଦେଖିଲେ ମନ ହେବ ଯେ ଏହାଙ୍କୁ କପଡା ଦେଇ ଦିଏ, କାହିଁକିନା ମନେପଡିଯାଏ - ମୁଁ ହେଉଛି ଗରିବ-ନିବାଜ । ତା' ସହିତ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛି ଯେ ମୁଁ ଦାନବକୁ କେବଳ ଏହି ନିଜଜାତି ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଦାନବକୁ ଅଟେ, ଯିଏକି ବିଲକୁଲ୍ ପଡିତ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛି । ମୁଁ ହିଁ ପଡିତ-ପାବନ । ତେଣୁ ବିଚାର ଚାଲୁଛି, ମୁଁ ଦାନବକୁ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ପଇସା ଆଦି କିପରି ଦେବି । ଦୁନିଆରେ ପଇସା ଦେବା ପାଇଁ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ବହୁତ ଫଣ୍ଡସ୍ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ପୁଣି ଅନାଥ ଆଶ୍ରମକୁ ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଜାଣନ୍ତି ସେଠାରେ ଅନାଥମାନେ ଅଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାଙ୍କର ନାଥ ନାହାନ୍ତି । ଅନାଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଗରିବ । ତୁମର ମଧ୍ୟ ନାଥ ନଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ପିତା ନ ଥିଲେ । ତୁମେ ଗରିବ ଥିଲ, ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଯିଏ ରୂପ-ବସନ୍ତ ନୁହନ୍ତି, ସିଏ ଗରିବ ଅନାଥ ଅଟନ୍ତି । ଯିଏ ରୂପ-ବସନ୍ତ, ତାଙ୍କୁ ସନାଥ କୁହାଯିବ । ସନାଥ ସାହୁକାରଙ୍କୁ, ଅନାଥ ଗରୀବଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଗରିବ, କିଛି ତାଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେବି । ବାବା ତ ଦାନବକୁ, ତେଣୁ କହିବେ ଏପରି ଜିନିଷ ଦେବି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସାହୁକାର ହୋଇଯିବେ । ବାକି ଏହି କପଡା ଆଦି ଦେବା ତ' ସାଧାରଣ କଥା । ମୁଁ ସାଧାରଣ ଦାନ କାହିଁକି ଦେବି । ମୁଁ ତ ତାଙ୍କୁ ଅନାଥରୁ ସନାଥ କରି ଦେବି । କେତେ ବି କେହି ପଦମପତି ହୋଇଥାନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ସବୁ ଅଜ୍ଞକାଳ ପାଇଁ । ଏହା ହେଉଛି ଅନାଥମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଯଦିବି ପଇସା ବାଲା ଅଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞକାଳ ପାଇଁ । ସେଠାରେ ତ' ସର୍ବଦା ସନାଥ ଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ ଏପରି କେହି ଦୁଃଖ ନଥାନ୍ତି । ଏଇଠି କେତେ ଗରିବ ଅଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ଧନ ଅଛି, ତାଙ୍କର କେତେ ନଶ୍ୱା ଚଢି ରହିଥାଏ ଯେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛୁ । କିନ୍ତୁ ତାହା ତ ନୁହେଁ, ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ସନାଥ ନୁହଁନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଅନାଥ । ଏଇ ପଇସା ଆଦି ତ ସବୁ ମାଟିରେ ମିଶି ଯିବ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମ ପାଖରେ ଏତେ ଧନ ଅଛି ଯାହାକି ନାତି-ଅଣନାତି ଖାଉଥିବେ । ପରମ୍ପରା ଚାଲିଥିବ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ଚାଲିବାର ନାହିଁ । ଏହା ତ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ଏଇ ସାରା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ, ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱର୍ଗ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନର୍କ କୁହାଯାଏ । ଆମକୁ ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ସାହୁକାର କରୁଛନ୍ତି । ଏଇ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବା କେତେ ସାହୁକାର କରୁଛନ୍ତି । ଏଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସାହୁକାର କିପରି ହେଲେ ? କ'ଣ କୌଣସି ସାହୁକାରଙ୍କ ଠାରୁ ଗଦି ମିଳିଲା ନା କାହା ସହିତ ଲଢେଇ କଲେ ? ଯେପରି ଅନ୍ୟମାନେ ରାଜ୍ୟ ସିଂହାସନ ପାଆନ୍ତି, କ'ଣ ଏହିପରି ରାଜ୍ୟ ସିଂହାସନ ପାଇଲେ ? ନା କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଏପରି ଧନ ମିଳିଲା ? ବାବାଙ୍କର କର୍ମ ଶିଖାଇବା ତ ହେଉଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା । କର୍ମ-ଅକର୍ମ-ବିକର୍ମ ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଛି ନା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କିଛି ଅକ୍ଷର ଅଛି, ଅଟାରେ ଲୁଣ ପରିମାଣରେ ରହି ଯାଇଛି । କାହିଁ ଏତେ କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ, ବାକି ୯ ଲକ୍ଷ ରହୁଛନ୍ତି । ଏକ ଚତୁର୍ଥାଂଶ ମଧ୍ୟ ହେଉ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଅଟାରେ ଲୁଣ ସଦୃଶ କୁହାଯାଉଛି । ସାରା ଦୁନିଆ ବିନାଶ

ହୋଇଯାଉଛି । ସଙ୍ଗମସ୍ଥଳରେ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ରହୁଛି । କେତେକ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ଛାଡ଼ିଯାଉଛି । ସେମାନେ ପୁଣି ଦେବାଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସ୍ମାରଣ କରିବେ । ଯେପରି ମୁଗୁଲି ଝିଅ ଥିଲା, ବହୁତ ଭଲ ଥିଲା, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ବହୁତ ଭଲ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବ । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନ୍ୱୟାୟୀ ସୁଖରେ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ସୁଖ ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୋଗ କରିବାର ଅଛି, କିଛି ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବେ । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ତ କାହାର ହୋଇନାହିଁ । ବଡ଼ ସୁଖୀ ଘରେ ଯାଇ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ଏଠାରେ କୌଣସି ସୁଖୀ ଘର ନାହିଁ । ଏପରି ବହୁତ ଭଲ ପରିବାର ଅଛନ୍ତି, ସେ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଘରେ ବୋହୂମାନେ ଏପରି ଶାନ୍ତିରେ ମିଳିମିଶି ରୁହନ୍ତି, ଯେ ବାସ୍ ସମସ୍ତେ ସାଥରେ ଭକ୍ତି କରନ୍ତି, ଗୀତା ପଢ଼ନ୍ତି... । ବାବା ପଚାରିଲେ, ଏତେ ସବୁ ଏକାଠି ରହୁଛ, ଝଗଡ଼ା ଆଦି ହେଉ ନାହିଁ ! କହିଲେ, ଆମେ ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛୁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ରହୁଛୁ । କେବେ ବି ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା ହୁଏ ନାହିଁ, ଶାନ୍ତିରେ ରହୁଛୁ । କହୁଛନ୍ତି ଏକାଠି ତ ଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗ ଅଛି, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ୱର୍ଗ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତେଣୁ କୁହାଯାଉଛି, ଏକାଠି ଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ବହୁତଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବା ଭଳିଆ ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ । ଦାସ-ଦାସୀ ମଧ୍ୟ ହେବେ ନା । ଏଠାରେ ତ ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ବାକି ଯିଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ, ସେମାନେ ଦୈବୀ ରାଜବଂଶରେ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ କ୍ରମାନ୍ୱୟାରେ ଅଛନ୍ତି । କେହି ତ' ବହୁତ ମିଠା ସ୍ୱଭାବର ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ନେହ କରନ୍ତି । କେବେ ବି କାହା ପ୍ରତି କ୍ରୋଧ କରନ୍ତି ନାହିଁ । କ୍ରୋଧ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ । ଯିଏ ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେଉ ଆଆନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଦୁଃଖୀ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ଯେପରିକି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା, ପାପ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ ନା । ଶରୀରର ନାମ କ'ଣ ନିଅନ୍ତି କି ? ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ସବୁ ପାପ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏକାଭଳି ନୁହଁନ୍ତି ନା । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ନୁହଁନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନ୍ୱୟାରେ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଛାତ୍ର ନିଜେ ଜାଣୁଥିବେ ଯେ ମୋର ଚରିତ୍ର ଓ ଅବସ୍ଥା କିପରି ଅଛି ? ମୋର ଚଳଣି କିପରି ? ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଧୁର କଥା କହୁଛି ? କେହି କିଛି କହିଲେ ମୁଁ ଓଲଟା-ପାଲଟା ଜବାବ ଦେଉ ନାହିଁ ତ' ? ବାବାଙ୍କୁ କେତେକ ସନ୍ତାନ କୁହନ୍ତି— ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ କ୍ରୋଧ ଆସିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯେତିକି ସମ୍ଭବ ସ୍ନେହରେ କାମ ଚଳାଅ । ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ କାନ ଧରି ନିଅନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ପାଇଁ ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ତାଙ୍କୁ ଖୁସିରେ ବାନ୍ଧିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏଠାକାର କଥା । ଛୋଟ ପିଲା ଦୁଃଖୀ କଲେ ଖଟରେ ବା ଗଛରେ ବାନ୍ଧି ଦିଅ କିନ୍ତୁ ତାପୁତା ମାର ନାହିଁ । ନଚେତ ସିଏ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଶିଖିଯିବ । ବାନ୍ଧିବାଟା ଠିକ୍ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପିଲା ବଡ଼ ହୋଇ ମା-ବାପାଙ୍କୁ ବାନ୍ଧିବ ? ନା । ଏହା ହେଉଛି ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା । ଯଦି ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛି, ତେବେ କାନ ଧରି ପାର । କେତେକ ପିଲା ଏକଦମ ନାକେଦମ କରିଦିଅନ୍ତି । ନିର୍ମୋହି ମଧ୍ୟ ହେବା ଦରକାର ।

ଏହା ତ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ— ଆମକୁ ଏକଭଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । କେତେ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି ନା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା କେତେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି— ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପନ୍ନ... ଏବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ସେହିଭଳି ହେଉଛୁ । ତୁମ୍ଭେମାନେ ଏହିପରି ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛ । ଏହା ତୁମର ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା । ଅମରପୁରା ଯିବା ପାଇଁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅମର କଥା । ଏହି କଥାକୁ କୌଣସି ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ଆଦି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ମଣିଷ ମାତ୍ରକୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବା ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ସାରା ଦୁନିଆ ହିଁ ପତିତ, ତେବେ ଆମେ ପତିତ-ପାବନ କାହାକୁ କହିବା ? ଏଠାରେ କୌଣସି ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ନାହାନ୍ତି । ବାପା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର । ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ବାବା ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । ଗାୟନ ଅଛି ଶିବ ପରମାତ୍ମା ନମଃ, ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଦେବତା କହି ପୁଣି ଶିବଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା କହନ୍ତି । ତେଣୁ ଶିବ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଲେ ନା । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ମିଳେ, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳି ନଥାଏ । ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହିଁ ଦେବେ । ଏଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ

ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର । ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଏହି ପଦ ପାଇଛନ୍ତି । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ କାହିଁକି ବା ପ୍ରସିଦ୍ଧ ନ ହେବ । ଯାହାଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟ ବିଶ୍ଵର ମାଳିକ ହେଉଛନ୍ତି ତାକୁ ସହଜ ଯୋଗ, ସହଜ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ, ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ପୁରୁଷାର୍ଥରେ କେତେ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଜନ୍ମ ପରେ ଜନ୍ମ କେତେ ଧକ୍କା ଖାଇ ଆସିଲ, କିଛି ବି ତ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଏହା ତ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ମିଳୁଛି, ତେଣୁ ଏହାକୁ ସହଜମାର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ଏକ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି କୁହାଯାଏ । ଆଜିକାଲି ତ ଦେଖ କିପରି-କିପରି ପଦାର୍ଥ ଉଦ୍ଭାବନ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବିଜ୍ଞାନର ଚମତ୍କାର । ନିରବତାର ମଧ୍ୟ ଚମତ୍କାରିତା ଦେଖ କେମିତି ? ତାହା ସବୁ କେତେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଏଠାରେ ତ କିଛି ନାହିଁ । ତୁମେ ଶାନ୍ତିରେ ବସିଛ, ଚାକିରି ଆଦି ମଧ୍ୟ କରୁଛ, ହାତରେ କାମ କରୁଛ... ଏବଂ ଆତ୍ମା ମନ ବୁଦ୍ଧିରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ଅଛି, ପ୍ରେମିକା ପ୍ରେମିକଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ଅଛି ନା । ସେମାନେ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ଚେହେରା ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ଥାନ୍ତି, ବିକାରର କଥା ନଥାଏ । କେଉଁଠି ବି ବସିଥିଲେ ମନେପଡ଼ିଯାଏ । ରୁଚି ଖାଉଥିବେ ବାସ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିବେ । ଶେଷରେ ତୁମର ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ । ବାସ୍ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଉଥିବ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ରୂପ-ବସନ୍ତ ହୋଇ ମୁଖରେ ସର୍ବଦା ସୁଖଦାୟୀ ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ଉଚିତ, ଦୁଃଖଦାୟୀ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ମୁଖରୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ହିଁ ବାହାରୁ ।
- (୨) ନିର୍ମୋହୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଠାରୁ ସ୍ନେହର ସହିତ କାମ ହାସଲ କରିବା ଦରକାର, କ୍ରୋଧ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଅନାଥକୁ ସନାଥ କରିବାର ସେବା କରିବା ଦରକାର ।

ବରଦାନ:- ଅପବିତ୍ରତାର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣକୁ ସମାପ୍ତ କରି ହିଙ୍ଗ ହୋଲାନେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ରତାର ଉପାୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ହୋଲାହଂସ ହୁଅ ।

ଯେପରି ହଂସ କେବେହେଲେ ଗୋଡ଼ି ବା ପଥରକୁ ଗ୍ରହଣ କରେ ନାହିଁ, ରତ୍ନ ହିଁ ଧାରଣ କରେ, ସେହିପରି ହୋଲାହଂସ ସମାନ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ କାହାର ବି ଅବଗୁଣ ଅର୍ଥାତ୍ ପଥରକୁ ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ବ୍ୟର୍ଥ ଏବଂ ସମର୍ଥକୁ ଅଲଗା କରି ବ୍ୟର୍ଥକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ସମର୍ଥକୁ ଆପଣାଇ ନିଅନ୍ତି । ଏହିଭଳି ହୋଲାହଂସମାନେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଆହାର, ବ୍ୟବହାର ଇତ୍ୟାଦି ସବୁକିଛି ଶୁଦ୍ଧ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଅଶୁଦ୍ଧ ଅର୍ଥାତ୍ ଅପବିତ୍ରତାର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଯାଇ ଭବିଷ୍ୟତରେ ହିଙ୍ଗ ହୋଲାନେସ୍‌ର ଉପାୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ କେବେ ବି ଭୁଲରେ ମଧ୍ୟ କାହାର ଅବଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର ନାହିଁ ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ସର୍ବଂଶ ତ୍ୟାଗୀ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଣା ସ୍ଵଭାବ-ସଂସ୍କାରର ବଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିଥା'ନ୍ତି ।